

ZALÁN TIBOR

Az út árnyéka

*Dantés faricskálások Tóth László
számárvezetőjén*

*Az emberélet útjának
már jócskán túl a felén
egy szemetes szétszart
búzhódt erdőbe jutott az én
mivel az egyetlen tábla
mi arra mutat
vörös betűkkel kiabálva
merre lelhetni az igaz utat
hamis és nem vállalható*

*Nem kék
iszapos és szennyezett
a régi tiszta tó Beléje
dobálva rozsdás vas tört üveg
döglött élet felpuffadt állat
Nem én-léleknek való
S nem való csak kitalálat
Ha menne is arra
nincs tervezve tóra gát
Nem lelheti hát ott sem igazát*

*Horkan megtorpan
megpihen az én egy
mély bizonyosban
hol belé költöznek az ég
madarai mind ottan
a sasok és héják és belé
a magányos erdei pinty
(fringilla caelebs caelebs)
a boldogság hova lesz hova lesz
Szárnysuhogásuk hidegében hűsöl
és jeges éjszakákon hűtlen
lesz íráshoz betűhöz
az én*

*Tereit reggelenként
elárasztja a fény
Isten hangja angyali szellők
tetején istentelen szélzúgás
horpadt egek kék delén
örvénylik lassan
minden ami kint volt most benne*

A szüntelen kopácsolás
távolról
akár ha kivégzés előtti lenne

S mintha fészekben pihegne
egy szív mit a rettenet előtt
Ami lent volt benne most már fönt
Kiszáradt földön szétszórt
csontok Halott emlék-televény
Kifordul belőle a *nincsen remény*
a *nincsen remény*
S hülyén az *én* A nem-én A ha-én